

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. D. D.
nar. X, st. přísl. X
bytem X

zastoupena P. K. C.
obecný zmocněnec
sídlem X

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, č. j. CPR-22974-2/ČJ-2021-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 2. 2. 2022, č. j. CPR-22974-2/ČJ-2021-930310-V223 (dále též

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 4. 6. 2021, č.j. KRPB-142354-46/CJ-2020-060026 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Městský soud v Praze postoupil věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 9. 3. 2022, č.j. 20 A 13/2022 – 16.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni dle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, a to do 60 dnů ode dne převzetí rozhodnutí. Současně byla žalobkyni podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Napadeným rozhodnutím byl výrok prvostupňového rozhodnutí změněn tak, že současně se podle § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů žalobci stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie *do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí*. Protože nebyly shledány důvody pro změnu výrokové části napadeného rozhodnutí týkající se povinnosti opustit území členských států EU, odvolání bylo v tomto rozsahu zamítnuto.
4. Důvodem pro uložení povinnosti opustit území České republiky byla skutečnost, že žalobce ode dne 2. 5. 2020 do 27. 7. 2020 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu.

II. Napadené rozhodnutí

5. Žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí shledala odvolací námitky jako nedůvodné. Předně uvedla, že při vydání prvostupňového rozhodnutí bylo postupováno v souladu se zákonem, přičemž byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo vymezeno zákonným způsobem a také správně kvalifikováno pod ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) ZPC.
6. Žalovaný korigoval zjištěný skutkový stav v tom směru, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně až ode dne 1. 6. 2020 do 27. 7. 2020 a ačkoliv prvostupňový orgán vytkl žalobci neoprávněný pobyt již od 2. 5. 2020, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, neboť neoprávněný pobyt byl jednoznačně prokázán.
7. Dále se žalovaná zabývala přiměřeností pobytového opatření ve smyslu ustanovení § 174a odst. 1 ZPC a § 119a odst. 2 ZPC, a to v kontextu Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008. Konkrétně uvedla, že prvostupňový orgán si opatřil dostatek podkladů pro posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU. Rozebral pobytový status členů rodiny žalobce, jejichž pobyt je vázán na pobyt žalobce. Žalobci však byl trvalý pobyt zrušen a jeho dvěma dětem také. Nezletilé děti žalobce jsou stále občany Vietnamu a povolený trvalý pobyt jim zakládá pouze právo tu pobývat. Nebyla prokázána nezbytnost setrvání žalobce na území ČR. Prvostupňovým rozhodnutím tedy nebylo zasaženo nepřiměřeně do rodinného a soukromého života žalobce.

8. Učiněná zjištění odůvodňují závěr, že žalobce pobýval na území ČR ode dne 1. 6. 2020 do dne 27. 7. 2020 bez platného oprávnění k pobytu. Prvostupňový orgán správně usoudil, že toto opatření postačuje k nápravě vzniklého protiprávního stavu a nevybočil také nijak z mezí principu předvídatelnosti rozhodování ve veřejné správě.
9. Ke změně výroku ohledně stanovení doby k vycestování z území členských států EU přistoupil žalovaná proto, že prvostupňový orgán chybně stanovil počátek plynutí této doby. Jelikož včas podané odvolání má v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států EU odkladný účinek, musí být počátek běhu této doby v souladu s právními předpisy.

III. Žaloba a vyjádření žalované

10. V žalobě brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. V první řadě uvedl, že již prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného stavu věci. Především je napadené rozhodnutí v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu (zásada legality).
11. Podle názoru žalobce je třeba zohlednit, že se žalobce ohradil proti zrušení trvalého pobytu na základě rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2019, č.j. OAM-02576/ZR-2019 žalobou ke Krajskému soudu v Brně a zároveň podal žádost o vízum pro strpění na území, o níž se žalovaná vůbec nezminila.
12. Dále žalobce zdůraznil, že napadené rozhodnutí zasahuje do jeho soukromého a rodinného života (čl. 10 odst. 2 Listiny). Tato základní práva jsou nadřazena ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu (součinnost účastníka řízení). Žalobce se odmítavě vyjádřil ke tvrzení žalované, že odmítavý postoj cizince má významnou vypovídací hodnotu a může ukazovat na riziko z hlediska veřejného pořádku.
13. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
14. Žalovaná ve svém **vyjádření** k žalobě ze dne 31. 3. 2022 uvedla, že námitky žalobce nebyly vzneseny v odvolacím řízení, ačkoliv jde o skutečnosti, které již byly známy. Žalovaná se též dostatečně zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU. Byly zcela jasně naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států EU podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) ZPC.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí žalované.
17. Ze **správního spisu** žalované vyplývají následující relevantní okolnosti pro posouzení věci. Žalobce byl zastaven a kontrolován policejní hlídkou na ulici Hněvkovského

v Brně dne 27. 7. 2020 a bylo zjištěno, že nemá žádné platné vízum či oprávnění k pobytu a na území se zdržuje nejméně ode dne 1. 5. 2020 bez víza, ač k tomu není oprávněn. Z výpisu z evidence CIS vyplývá, že žalobce měl trvalý pobyt, který však již ke dni 1. 5. 2020 skončil, a to z důvodu jeho zrušení. Dále jsou ve spisu založeny výpisy z CIS k osobě manželky N. T. B. N. (nar. X – realizovaný dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželem - žalobcem), dále dcery P. T. M. (nar. X – ukončený trvalý pobyt) syna P. D. D. (nar. X – ukončený trvalý pobyt), dcery P. T. B. Ch. (nar. X) a dcery P. T. M. K. (nar. X).

18. Podle rozhodnutí Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 5. 12. 2019 byl trvalý pobyt žalobce zrušen z důvodu, že žalobce pobýval v zemi původu (Vietnam) nepřetržitě od roku 2010 do roku 2017, což nezdůvodnil žádnými závažnými důvody (§ 77 odst. 1 písm. c) ZPC). Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 4. 2020, č. j. MV-47670-4/SO-2020 (nabylo právní moci ke dni 1. 5. 2020), proti němuž žalobce podal žalobu k zdejšímu soudu, která je vedena pod sp. zn. 29 A 83/2020-53. V tomto řízení žalobci nebyl přiznán odkladný účinek usnesením zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2020, č. j. 29 A 83/2020-53. Žaloba proti rozhodnutí o odvolání proti zrušení trvalého pobytu žalobce byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 29 A 83/2020 – 72.
19. Při výslechu dne 27. 7. 2020 žalobce uvedl, že do ČR přicestoval naposledy dne 21. 7. 2019, přičemž tehdy měl povolený trvalý pobyt v ČR. K rodinným poměrům uvedl, že žije se svými čtyřmi dětmi, neboť manželka pracuje. Naposledy byl ve Vietnamu čtyři a půl roku v letech 2011 až 2016, neboť měl úraz a měl zakázáno cestování. Ve Vietnamu byli celá rodina. Žalobce se živí podnikáním s textilem. Od zrušení pobytu žalobce nepracuje. Ve Vietnamu žalobce nic nevlastní. V případě vyhoštění z území žalobce sdělil, že má dostatek finančních prostředků k vycestování.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí ve věci žalobce podal odvolání, které bylo pouze blanketní a nebylo ani později nijak doplněno.
21. Žaloba **není důvodná**.
22. V první řadě krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí netrpí žádnou vadou, pro kterou by bylo nutno je zrušit ex officio a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s.).
23. Krajský soud považuje za vhodné úvodem shrnout relevantní právní úpravu, která byla ve věci aplikována. Podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. b) ZPC platí, že *Rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá b) cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života*. Podle ustanovení § 50a odst. 3 ZPC platí, že „policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, a to v rozmezí 7 až 60 dnů. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na

délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.“

24. Krajský soud uvádí, že žalobce ve své žalobě nijak nezpochybnil, že na území ČR (a tedy i členských států EU) pobýval neoprávněně, tedy bez platného oprávnění k pobytu. Dokumenty založené ve správním spisu (kopie cestovního dokladu, výpisy z evidence CIS a rozhodnutí žalovaného i zdejšího soudu v pobytové věci žalobce vedené a rozhodnuté pod sp. zn. 29 A 83/2020) jasně prokazují, že žalobci byl pravomocně ukončen trvalý pobyt ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) ZPC a od té doby již žádné pobytové oprávnění nezískal. Soudní řízení vedené v této věci nebylo vybaveno odkladným účinkem ex lege a zdejší soud odkladný účinek žalobě nepřiznal. Proto mu dále nesvědčilo strpění na území.
25. S žalovanou je třeba souhlasit i v tom, jakým způsobem reformoval výrok prvostupňového rozhodnutí v otázce stanovení doby neoprávněného pobytu žalobce na území členských států, které ovšem žalobce rovněž nerozporoval. Pokud se týká tvrzení, že žalobce požádal o vydání víza pro strpění cizince na území, není zřejmé, kterou žádost má žalobce na mysli, či zda vztahuje efekt strpění na území k zahájenému soudnímu řízení proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 23. 4. 2020, č. j. MV-47670-4/SO-2020. K tomu krajský soud odkazuje na výše uvedené, neboť soudní řízení proti tomuto typu pobytového rozhodnutí není vybaveno odkladným účinkem a tento nebyl ani žalobci soudem přiznán.
26. Co se týká námitky zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, krajský soud má za to, že se tímto aspektem věci žalovaná dostatečně zabývala. Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. Kmec, J. et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 872-873; dále jen „Komentář k Úmluvě“). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (věc *Slivenko proti Lotyšsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 9. 10. 2003, č. 48321/99, § 94). Například ve věci *A. W. Khan proti Spojenému království* (rozsudek ze dne 12. 1. 2010, č. 47486/06, § 32).
27. Širší pojem oproti „rodinnému životu“ představuje „soukromý život“. Judikatura ESLP se totiž při jeho výkladu neomezuje pouze na oblast týkající se samotného jednotlivce. Respektování soukromého života musí dle ESLP zahrnovat do určité míry také právo na vytváření a rozvíjení vztahů s ostatními lidmi. Garance poskytované čl. 8 Úmluvy tedy mají zajistit bez vnějších zásahů rozvoj osobnosti každého jednotlivce ve vztahu s dalšími lidskými bytostmi (Komentář k Úmluvě, str. 868-869; rozsudek ze dne 24. 2. 1998, *Botta proti Itálii*, č. 21439/93, § 32; obdobně rozsudek velkého senátu ze dne 10. 4. 2007, *Evans proti Spojenému království*, č. 6339/05, § 71).
28. Přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince musí být posuzována nejprve v řízení o správním vyhoštění. Zjištění, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do života cizince, vede k „odklonu“ tohoto řízení na řízení o mírnějším opatření - povinnosti opustit území. Rovněž v tomto řízení je však správní orgán povinen opětovně samostatně posoudit přiměřenost

vydávaného rozhodnutí, tj. zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený z hlediska soukromého nebo rodinného života cizince či nikoli. Opačný postup by byl v rozporu s právem EU i se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017 - 29. V něm soud zdůraznil, že: „*Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována.*“ Tato povinnost přitom zůstala zachována i po novelizaci zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., jak potvrdil Nejvyšší správní soud v recentních rozsudcích ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018 - 27, a ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 Azs 49/2017 - 34.

29. Z klíčových skutkových okolností věci vyplývá, že žalobce sice původně měl trvalý pobyt na území ČR a od něho odvozený pobytový status i členové jeho rodiny (manželka a čtyři děti), nicméně o tento trvalý pobyt žalobce přišel v důsledku dlouhodobého pobytu ve Vietnamu v letech 2011 - 2016 a stejně tak došlo ke zrušení trvalého pobytu u dvou dětí. Je evidentní, že žalobce a jeho rodina museli mít ve Vietnamu pevné zázemí, pokud tam byli schopni žít téměř pět let v době, kdy žalobce byl nositelem oprávnění k trvalému pobytu. Krajský soud podpůrně odkazuje i na argumentaci uvedenou v odůvodnění rozsudku zdejšího soudu 29. 1. 2021, č. j. 29 A 83/2020 - 72.
30. Princip přiměřenosti, s nímž zákon počítá v ustanoveních § 179 a § 119a ZPC (které ve věci nebylo aplikováno) a který chrání cizince před příliš tvrdým pobytovým opatřením, které by mohlo narušit v základu rodinné vazby existující a fungující na území ČR, tedy v případě žalobce porušen nebyl. Žalobce může svůj rodinný život realizovat ve Vietnamu. Konec konců, sám žalobce uvedl, že mu v případném vycestování na základě eventuálně uloženého správního vyhoštění nic nebrání. Rodinnými poměry žalobce ve správním řízení neargumentoval a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání. Ani v žalobě nekonkretizoval žalobce zásah do soukromého a rodinného života nijak nad rámec pouhých obecných tvrzení a poukazu na prameny tohoto základního práva (čl. 10 Listiny, čl. 8 Úmluvy o ochraně základních práv).
31. Správní orgány naopak přistoupily k aplikaci mírnějšího pobytového opatření, a to vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území, přičemž současně v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednily, zda ani tímto nebude do soukromého a rodinného života žalobce zasaženo nepřiměřeným způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29).
32. Pokud se týká poslední žalobní námitky, v níž žalobce dovozuje, že z nesoučinnosti účastníka řízení ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, taková formulace se v napadeném rozhodnutí nevyskytuje, a ani prvostupňové rozhodnutí s touto premisou nepracuje. Žalobce v řízení o uložení správního vyhoštění, které se posléze změnilo v řízení o uložení povinnosti k opuštění území, byl vyslýchán, přičemž správnímu orgánu poskytl přiměřenou součinnost. Kritizovaná úvaha o eventuálním (potenciálním) narušení veřejného pořádku ze strany žalobce v důsledku jeho nesoučinnosti nebyla rozhodovacím důvodem ani prvostupňového, ani napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

33. S ohledem na shora uvedené důvody uvážil krajský soud o žalobních námitkách komplexně tak, že nejsou důvodné, a proto ve věci samé rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
34. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10. května 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce